

RZUCAJĄCY (5) *part praes act*

a jasne.

sg m N rzucający (2). ◇ f A rzucającą (2). ◇ pl A m pers rzucając(e) (1).

Sł stp notuje, Cn s.v. kaduk, choroba rzucająca, Linde bez cytatu s.v. rzutny.

1. Szybkim ruchem przemieszczający coś w powietrzu, ciskający, miotający (1) : Vibrans, Ciskający/ rzucający Mącz 493a.

2. Umieszczający coś w czymś, wrzucający [co do czego] (1) : A Weyźrzawfzy/ wyżrzał bogacze rzucające [qui mittebant] dary fwe do fkárbnice. WujNT Luc 21/1.

3. Gwałtownie ruszający się, drgający (1) :

Wyrażenie: »sobą rzucający« (1): Furibundus, Szálejący/ Szalenie łobą rzucający. Mącz 141b.

4. Powodujący rzucanie się, drgawki (2) :

Zestawienie: »rzucająca niemoc« = *epilepsja* (2): Murm 69; Epilepticus, epilenticus, epilensiacus, rzvczaiącą nyemocz maiączi BartBydg 50b.

Synonimy: 1. ciskający, miotający.

Cf **RZUCAĆ**

MN